

George Herbert (1593-1633)

ชีวิต

George Herbert เกิดในตระกูลขุนนางแถบชายแดนเวลส์ มารดาของเขาเป็นเพื่อนสนิทกับดันน์ ดังนั้น เขาจึงได้รับอิทธิพลจากดันน์อย่างเห็นได้ชัด เฮอร์เบิร์ตสำเร็จการศึกษาจากเคมบริดจ์และต่อมาภายหลังเริ่มมีความสนใจทางศาสนาและได้บวชเป็นพระในปี ค.ศ. 1630 ไม่ถึง 3 ปีให้หลังเขาก็เสียชีวิตลง แต่ในระยะ 3 ปีที่เขาบวชนั้นเป็นปีที่เต็มไปด้วยความศรัทธาชีวิตของเฮอร์เบิร์ตไม่น่าตื่นเต้นเท่าดันน์ เขาไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศและมีชีวิตอยู่อย่างราบเรียบ แต่เราก็ต้องไม่ลืมว่าเฮอร์เบิร์ตเป็นผู้มีสติปัญญาหลักแหลมมาจากตระกูลดีและอาจมีความทะเยอทะยานทางโลกเหมือนกัน ที่เขาไปบวชก็เนื่องมาจากความหวังที่จะเอาดีทางโลกหมดลงแล้ว อย่างไรก็ตามไม่ใช่เรื่องธรรมดานักที่เกิดมาในตระกูลสูงอย่างเขาจะไปเป็นนักบวชและยอมรับสภาพที่ต่ำต้อยเช่นนั้น เราจะเข้าใจเฮอร์เบิร์ตได้ดีต่อเมื่อเรามองเห็นความสามารถทางสติปัญญาของเขา แต่เราก็ต้องไม่ทักท้วงเอาว่าเขาเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนาอย่างกะทันหันหันละทิ้งชีวิตแบบหนึ่งไปเพื่อดำเนินชีวิตใหม่โดยสิ้นเชิง เขาถูกดึงเข้าไปสู่ศาสนจักรเพราะสถานการณ์แวดล้อมเช่นเดียวกับดันน์ แต่เขามีความปรารถนาและความพร้อมที่จะเป็นนักบวชซึ่งดันน์ไม่มี จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีบทกวีเกี่ยวกับทางโลกที่เฮอร์เบิร์ตเขียนปรากฏอยู่เลย

งาน

เฮอร์เบิร์ตไม่ได้พิมพ์บทกวีใด ๆ ระหว่างที่มีชีวิตอยู่ ก่อนจะเสียชีวิตเขาได้ส่ง **The Temple** ซึ่งเป็นงานรวมกวีนิพนธ์ของเขาไปให้เพื่อสนิทจัดพิมพ์ งานชิ้นนี้เป็นผลงานทางศิลปะในตัวของมันเอง

ในงานของเฮอร์เบิร์ตเราจะเห็นว่ารูปแบบมีความสำคัญมากต่อศาสนาและบุคลิกภาพของเขา ความกลมกลืนและระเบียบเป็นตัวแทนของพระเจ้าและความดี ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงเป็นงานก่อสร้างที่สร้างขึ้นอย่างระมัดระวัง นั่นคือ เป็นสัญลักษณ์ หรือรูปลักษณ์แทนวิหาร

งานชิ้นนี้เริ่มด้วยบทกวีสั้น ๆ อุทิศให้แก่พระเจ้า แล้วต่อกับ “The Church Porch” ซึ่งเป็นบทกวีที่ยาวที่สุดในเล่มตามมามากด้วย “The Church” “The Altar” “The Sacrifice” และ “The Thanksgiving” จากนั้นก็เป็นบทกวีที่ว่าด้วยพิธีวันฉลองและการที่เฮอร์เบิร์ตเองต้องพึ่งพระเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งแรงจิตใจ นอกจากนั้นก็ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งบรรยายลักษณะภายในของวิหารคือ “Church - Monuments” “Church - Musick” และ “Church Lock-and-key” กลุ่มสุดท้ายคือ “Death” “Doomsday” “Judgment” “Heaven” และ “Love”

กวีนิพนธ์ของฮอร์เบิร์กนั้นดูเหมือนว่าจะง่าย ๆ แต่อันที่จริงแล้วมันซับซ้อนมากที่สุดที่เดียวทางด้านเทคนิค ความชาญฉลาดของเขานั้นเป็นสิ่งพิเศษใน **The Temple** ฮอร์เบิร์กมักจะใช้เทคนิคต่าง ๆ อย่างละครึ่งเท่านั้นในบทกวีแต่ละบท ถ้าจะเทียบแบบไทย ๆ แล้วกวีนิพนธ์ของฮอร์เบิร์กก็จะเป็นแบบ “กลบท” อยู่มาก ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากกวีนิพนธ์บางชิ้นของเขาในภายหลัง

แม้ว่างานประพันธ์ของเขาจะซับซ้อน แต่ส่วนใหญ่แล้วถ้อยคำมักจะเป็นพยางค์เดียวและศัพท์ง่าย ๆ ความชาญฉลาดของฮอร์เบิร์กอยู่ที่ความง่ายในการเขียนของเขาและในการที่ความสำเร็จในด้านเทคนิคของเขาถูกอำพรางไว้อย่างมิดชิด สิ่งที่เป็นสัญชาตญาณและความจำเป็นสำหรับเขาก็คือความถ่อมตน หลักในการเขียนของเขาก็คือ เขียนให้ละเมียดละมัยและคมคายหากมันจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ความชำนาญในทางวาทศิลป์ที่เขาได้รับมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ที่เคมบริดจ์ได้ถูกนำมาผสมผสานเป็นอย่างดีกับความปรารถนาของเขาที่จะเขียนกวีนิพนธ์ที่ตรงไปตรงมา เข้าใจได้ง่ายและเป็นเชิงถ่อมตน สิ่งที่ฮอร์เบิร์กทำได้ค่อนข้างยากก็คือการที่จะผสมผสานความนิยมชมชื่นที่เขามีต่อสังคมผู้ดี หรือ ราชสำนักเข้ากับการตัดสินใจบวชเป็นพระบ้านนอก แต่มันก็เป็น การตัดสินใจที่เขากระทำลงไปด้วยความเต็มใจ

ความขัดแย้งกันระหว่างโลกทั้งสองเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในกวีนิพนธ์ของฮอร์เบิร์ก บางครั้งเราจะเห็นการต่อสู้กับความเย้ายวนโดยกวีหรือร้องให้พระเจ้าช่วยเขาด้วยในการนั้น

กวีนิพนธ์ของฮอร์เบิร์กนั้นก็น้อยกว่าและไม่ผิดแผกแตกต่างกันมากอย่างของดันน์ แต่เราก็ต้องไม่ลืมว่า **The Temple** นั้นถูกสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยให้ผู้อ่านบรรลุถึงความสงบทางใจและการรอดพ้นจากบาป ดังนั้น ฮอร์เบิร์กจึงไม่รวมบทกวีที่เกี่ยวข้องกับความผิดหวัง หรือความสงสัยเข้าไว้ด้วย แต่ก็เป็นไปได้ที่เขาอาจจะเขียนบทกวีประเภทดังกล่าวไว้บ้าง เมื่อตีพิมพ์ออกมาครั้งแรก **The Temple** ขายดีมาก และตั้งแต่นั้นมาผู้คนก็พากันยกย่องฮอร์เบิร์กด้วยเหตุผลต่าง ๆ ซึ่งมักจะเป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้องทำให้ความสำคัญที่แท้จริงของเขาถูกบดบังไป เขาอาจจะไม่ได้รับความชื่นชมอย่างกว้างขวางเท่ากับดันน์ผู้มีพรสวรรค์ที่น่าทึ่งและมากมายหลายแบบสามารถจะให้ความพึงพอใจแก่ทั้งผู้ที่ไม่มีความเชื่อและผู้ที่มีความเชื่อ ผู้อ่านงานของฮอร์เบิร์กด้วยความชื่นชมเป็นอย่างยิ่งนั้นก็ไม่ได้มีความเชื่อทางศาสนาสอดคล้องกับเขา แต่ก็ยังมีผู้ที่ไม่สามารถหรือไม่ยอมอ่านงานของเขาเนื่องจากอคติทางศาสนา เราต้องยอมรับว่าบทกวีที่เต็มไปด้วยความศรัทธาส่วนมากมักจะดูเหมือนเสแสร้งไม่จริงใจและน่าเบื่อ ความสำเร็จของฮอร์เบิร์กจึงเด่นชัดขึ้นตรงที่ว่า จากหัวใจที่สงบและมีความมั่นใจ จากฐานะทางศาสนาที่เคร่งครัดในศรัทธาเขายังสามารถแต่งบทกวีที่หลีกเลี่ยงความน่าเบื่อ การเดาล่วงหน้าได้และความไม่จริงใจ เหตุผลอาจจะอยู่ที่ว่ากวีนิพนธ์ของเขานั้นส่วนมากมักเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ได้มุ่งหมายเพื่อ

ที่จะสั่งสอน แต่เพื่อเป็นการสนทนากับพระเจ้า จินตนาการ ไหวพริบ และความซับซ้อนใน
งานของเฮร์เบิร์ตซึ่งเป็นสิ่งที่โลกเราคาดหวังจากกวีนิพนธ์นั้นไม่ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อที่จะตีพิมพ์
เผยแพร่ให้ผู้อื่นได้อ่านเลยในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่

The Altar

โคลงบทนี้เป็นแบบ graphic คือเขียนรูปโคลงให้มีลักษณะเป็นรูปภาพ ในที่นี้จะเห็นว่า เฮอร์เบิร์ตวางรูป โคลงของเขาเป็นรูปแท่นบูชาในโบสถ์ แท่นบูชาที่ว่านี้ไม่ได้สร้างจากวัสดุใด ๆ แต่สร้างขึ้นจากดวงใจของเขาและด้วยน้ำตาแทนที่จะเป็นซีเมนต์ ไม่มีผู้ใดได้แตะต้องแท่นนี้ นอกจากอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าเท่านั้น จึงจะตัดหัวใจอันแข็งกระด้างของเขาได้ แท่นบูชานี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสรรเสริญพระเจ้า แม้ตัวเขาเองจะไม่เอ่ยปาก หิน (หัวใจ) ที่ประกอบเป็นแท่นบูชาก็จะไม่หยุดส่งเสียงสรรเสริญพระองค์

เฮอร์เบิร์ตอ้างถึงข้อความในพระคัมภีร์สองตอน คือ

Exod. 20.25 ----And if you make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stones, for if you wield your tool upon it you profane it.

Luke. 19.40 ---- He answered, "I tell you, if these were silent, the very stones would cry out."

GEORGE HERBERT

from **THE TEMPLE**¹

The Altar²

A broken ALTAR, Lord, thy servant reares,
Made of a heart, and cemented with teares:
Whose parts are as thy hand did frame;
No workmans tool hath touch'd the same.³

A HEART alone
Is such a stone,
As nothing but
Thy power doth cut.
Wherefore each part
Of my hard heart
Meets in this frame,
To praise thy name.

That if I chance to hold my peace,
These stones to praise thee may not cease.
O let thy blessed SACRIFICE be mine,
And sanctifie this ALTAR to be thine.

1. Text: 1633

2. This poem is written and printed in the shape of a classical altar.

3. See Exod. 20.25

4. See Luke. 1940

Vertue

ลีลาของโคลงบทนี้มีลักษณะเหมือนกับโคลงของศตวรรษที่ 16 จะเห็นการดำเนินเนื้อเรื่องจากจุดเล็ก ๆ ไปหาส่วนใหญ่ คือเริ่มจาก day และ rose ซึ่งเป็นส่วนย่อยของธรรมชาติ ทั้ง 2 อย่างรวมกันเข้าเป็นฤดู spring ใน stanza ที่ 3 กวีชี้ให้เห็นว่าไม่ว่าอะไรก็ตามในโลกนี้ต่อให้สวยสดงดงามแค่ไหน ก็ต้องแตกดับทำลาย มีแต่วิญญาณอันเปี่ยมด้วยคุณธรรมเท่านั้นที่จะคงอยู่ตลอดไป แม้ว่าโลกจะกลายเป็นเถ้าถ่านไปก็ตาม

ให้สังเกตดูบรรทัดสุดท้ายของแต่ละ stanza ซึ่งมีลักษณะเป็น refrain stanza สุดท้ายมี refrain แตกต่างจากตอนอื่น ๆ อย่างไร ?

Vertue

Sweet day, so cool, so calm, so bright,
The bridall of the earth and skie:
The dew shall weep thy fall to night;
For thou must die.

Sweet rose, whose hue angrie¹ and brave²
Bids the rash gazer wipe his eye:
Thy root is ever in its grave,
And thou must die.

Sweet spring, full of sweet dayes and roses,
A box where sweets³ compacted lie;
My musick shows ye have your closes,⁴
And all must die.

Onely a sweet and vertuous soul,
Like season'd timber, never gives;
But though the whole world turn to coal,⁵
Then chiefly lives.

-
1. red
 2. splendid
 3. perfumes
 4. musical term for the conclusion of a musical phrase
 5. cinder, ashes

The Collar : เป็นบทกวีที่นักวิจารณ์บางคนกล่าวว่าเป็นงานที่ดีที่สุดของ Herbert ก่อนข้างจะซับซ้อนเริ่มตั้งแต่รูปแบบซึ่งดูคล้ายจะเป็น stanza แต่ไม่ใช่ ผู้พูดกำลังต่อต้านอำนาจหรืออิทธิพลของพระเป็นเจ้าซึ่งเปรียบเสมือนเป็นบิดา board ในบรรทัดแรกหมายถึง table คือโต๊ะอาหารอย่างในคำว่า room and board ซึ่งอาจตีความได้ว่าผู้พูดต้องการจะไปจากบ้าน แต่มันก็อาจหมายถึง altar คือแท่นบูชา ซึ่งทำให้เดาได้ว่าผู้พูดเป็นพระและการที่เขาจะทิ้งพระเป็นเจ้าหรือความเชื่อของเขาไปก็เท่ากับเป็นการลบหลู่ดูหมิ่นศาสนา ตัวผู้พูดบ่นว่าเรื่องอะไรเขาจะต้องทนเป็นพระอยู่ในเมื่อได้รับแต่ความทุกข์ยากเป็นรางวัล ชีวิตของเขาเป็นอิสระเขาสามารถจะเลือกทางเดินเองได้ แต่แล้วเสียงอีกเสียงหนึ่งซึ่งเราอาจจะคิดว่าเป็นมนตรกรรมหรือจิตใต้สำนึกของเขาก็ได้เตือนสติเขาว่าการจะทำอะไรก็ต้องลงทุนลงแรงจึงจะได้ผลตอบแทน ไม่ใช่ได้มาเปล่า ๆ อย่างมัวเสียเวลาคิดฟุ้งซ่านขอให้มีความเชื่อมั่นในพระเป็นเจ้าแล้วก็จะได้รับผลตอบแทนที่ดีเอง ขณะที่ผู้พูดกำลังวุ่นวายใจเสียงกับตนเองอยู่นั้นเขาก็ได้ยินเสียงเรียกว่า “Child” และเขาก็ขานรับโดยอัตโนมัติว่า “My Lord” อันแสดงว่าเขาได้บรรลุถึงข้อยุติแล้ว นั่นคือยอมรับสภาพความเป็นพระต่อไป

จะเห็นได้ว่า images ต่าง ๆ ที่ใช้ก็ช่วยให้ความหมายกับบทกวีนี้ เช่น ชื่อโคลงคือ **The Collar** อาจหมายความว่าปลอกคออันเป็นเครื่องพันธนาการอย่างหนึ่งแสดงถึงภาวะที่ถูกจำกัดอิสรภาพ ในที่นี้คือการเป็นพระซึ่งไม่สามารถทำอะไรหลาย ๆ อย่างที่คนธรรมดาจะพึงกระทำได้ นอกจากนั้น collar ยังหมายถึงปกเสื้อหรือคอเสื้อที่เป็นคอตั้งแข็ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ suit คือ เสื้อหล่อน หรือ เครื่องแต่งกายของพระในคริสตศาสนาด้วย

ภาพพจน์ที่เกี่ยวกับศาสนาก็เช่น “harvest”, “thorn”, “blood”, “fruit”, “wine”, “corn” และ “flowers” wine และ corn นั้นก็คือเหล้าองุ่นและขนมปังซึ่งทางคริสตศาสนาถือเป็นตัวแทนเลือดและเนื้อของพระเยซู ดังนั้น เวลาชาวคริสต์รับศีลซึ่งก็คือแผ่นขนมปังเล็ก ๆ จุ่มในเหล้าองุ่นก็เท่ากับเป็นการรับเอาองค์พระเยซูเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเขาด้วย

ลักษณะการเขียนของ Herbert ดูเหมือนว่าเขาจะจงใจให้เกิดความยุ่งเหยิงไม่มีระเบียบซึ่งก็ตรงกับสภาพจิตใจของผู้พูดในบทกวีเป็นอย่างดี

The Collar¹

I Struck the board,² and cry'd, No more,
I will abroad.
What? shall I ever sigh and pine?
My lines and life are free; free as the roe,
Loose as the winde, as large as store.³
Shall I be still in suit?⁴
Have I no harvest but a thorn
To let me bloud, and not restore
What I have lost with cordiall⁵ fruit?
Sure there was wine
Before my sighs did drie it: there was corn
Before my tears did drown it.
Is the yeare onely lost to me?
Have I no bayes⁶ to crown it?
No flowers, no garlands gay? all blasted?
All wasted?
Not so, my heart: but there is fruit,
And thou hast hands.
Recover⁷ all thy sigh-blown age
On double pleasures: leave thy cold dispute
Of what is fit, and not (;) forsake thy cage,
Thy rope of sands,
Which petty thoughts have made, and made to thee
Good cable, to enforce and draw,
And be thy law,
While thou didst wink and wouldst not see.
Away; take heed:
I will abroad.
Call in thy deaths head⁸ there: tie up thy fears.
He that forbears
To suit and serve his need,
Deserves his load.

1. common figure to express discipline

2. table 3. abundance 4. in enforced attendance

5. invigorating 6. wreath of honor, anciently of laurel

7. retrieve 8. symbol of mortality.

But as I rav'd and grew more fierce and wilde
At every word,
Me thoughts i heard one calling, childe:
And I reply'd, My Lord.

The Pulley

stanza ที่ 1 บรรยายถึงเหตุการณ์ตอนพระเจ้าสร้างมนุษย์โดย glass of blessing ซึ่งเทียบกันได้กับ cornucopia หรือ horn of plenty ของจนโบราณ สำหรับประสาทรให้มนุษย์

stanza ที่ 2 บรรยายว่าพระเจ้ามอบอะไรให้มนุษย์บ้าง สิ่งที่พระองค์ยังมีเหลืออยู่ก็คือ Rest ซึ่งในที่นี้หมายถึงการพักผ่อน

stanza ที่ 3 พระเจ้าให้เหตุผลว่าถ้ามอบ rest ให้แก่มนุษย์ พวกเขาจะไปบูชาวัตถุหรือสิ่งที่พระองค์มอบให้แทนที่จะบูชาพระองค์ซึ่งจะเป็นผลเสียแก่ทั้งสองฝ่าย

stanza ที่ 4 เล่นคำว่า rest พระองค์จะให้มนุษย์เก็บรักษา the rest คืออะไรที่ได้ไปแล้ว แต่ว่าเขาจะต้องรักษามันไว้ด้วยความเหน็ดเหนื่อยไม่ได้พักผ่อน (restlessness) เพื่อที่ว่าถ้ามนุษย์ไม่หันเข้าหาพระองค์ด้วยความตั้งงามของตนเอง เขาก็จะต้องฟังพระองค์สักวันหนึ่งเมื่อเกิดความเหน็ดเหนื่อย

สังเกตความหมายต่าง ๆ ของคำว่า rest ว่าเฮอร์เบิร์ตใช้คำนี้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นไร ?

Pulley เป็นเครื่องทุ่นแรงอย่างหนึ่งคือรอกนั่นเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้ช่วยการก่อสร้าง

The Pulley

When God at first made man,
Having a glasse of blessings standing by;
Let us (said he) poure on him all we can.¹
Contract into a span.

So strength first made a way;
Then beautie flow'd, then wisdome, honour, pleasure:
When almost all was out, God made a stay,
Perceiving that alone of all his treasure
Rest in the bottome lay.

For if I should (said he)
Bestow this jewell also on my creature,
He would adore my gifts in stead of me,
And rest in Nature, not the God of Nature:
So both should losers be.

Yet let him keep the rest,²
But keep them with repining restlesnesse:
Let him be rich and wearie, that at least,
If goodness leade him not, yet wearinesse
May tosse him to my breast.

1. a sort of Christian version of the story of Pandora's box
2. play on two meanings of rest

Love

โคลงบทนี้ชี้ให้เห็นลักษณะหนึ่งของกวีนิพนธ์อภิปราย คือการแสดงออกซึ่งศรัทธาในพระเจ้าและศาสนา

Love ในที่นี้ไม่ใช่เพียงแต่ความรักอันเป็น abstract quality เท่านั้น แต่ใช้เป็นตัวแทนของ God หรือ Christ ซึ่งเป็นพระบุตรแห่งพระเจ้าด้วย

นักศึกษาจะต้องรู้ concept ของชาวคาทอลิกซึ่งมองพระเจ้าในฐานะเป็น Trinity ที่ภาษาไทยเรียกว่าพระตรีเอกภาพ เป็นเสมือนมี 3 ภาค อยู่ในองค์เดียว คือ God the Father พระบิดาผู้อยู่ในสรวงสวรรค์ God the Son คือ Jesus Christ พระบุตรผู้ปรากฏในรูปมนุษย์บนพื้นโลก และ God the Holy Ghost หรือ Holy Spirit คือ พระจิตซึ่งอยู่ในรูปของวิญญาณหรือ inspiration

stanza แรก กวีให้เราเห็นภาพของงานเลี้ยงซึ่งมี Love เป็น host และตัวเขาเป็น guest ซึ่งมีที่ท่าลังเลไม่กล้าเข้าไปในงานเพราะละอายว่าตนเองมีบาปในฐานะเป็นมนุษย์ (ดู connotation ของคำว่า dust ว่าหมายถึงอะไร) Love ในฐานะเจ้าภาพจึงถามว่าขาดเหลืออะไร

stanza ที่ 2 กวีบอกว่าเขาอายเกินกว่าจะมองหน้า Love ได้เพราะเขาใจร้าย ออกตัญญู (ลองพิจารณาว่ามนุษย์ได้ทำอะไรไว้กับ Christ บ้าง) Love จึงถามว่าใครเป็นผู้สร้างดวงตาของกวี ไม่ใช่ Love ดอกหรือ ?

stanza ที่ 3 กวียอมรับว่าพระเจ้าสร้างตาของเขาจริง แต่ตัวเขาทำให้มันมัวหมองไป ฉะนั้นที่ ๆ เขาควรจะไปคืออนรก Love ถามเขาต่อไปว่าแล้วใครเป็นผู้รับบาปของเขาไว้ละ ทำให้กวีได้สำนึกถึงความรักที่พระเจามีให้เพื่อมนุษย์ เขาจึงใช้คำว่า I will serve บรรทัดสุดท้าย แสดงการยอมรับพระเจ้าของเขา

คำว่า Love ในโคลงบทนี้มีความหมายว่าอย่างไรบ้าง ?

Love

Love bade me welcome: yet my soul drew back,
 Guiltie of dust and sinne.
But quick-ey'd Love, observing me grow slack'
 From my first entrance in,
Drew nearer to me, sweetly questioning,
 If I lack'd any thing.
A guest, I answer'd, worthy to be here:
 Love said, you shall be he.
I the unkinde, ungratefull? Ah my deare,
 I cannot look on thee.
Love took my hand, and smiling did reply,
 Who made the eyes but I?
Truth Lord, but I have marr'd them: let my shame
 Go where it doth deserve.
And know you not, sayes Love, who bore the blame?
 My deare, then I will serve.
You must sit down, sayes Love, and taste my meat:
 So I did sit and eat.

- * - * - a -

l. backward

คำถาม

1. เฮอริเบิร์ตแสดงศรัทธาที่เขามีต่อพระเจ้าอย่างไรใน The Altar
2. ลีลาการเขียนใน Vertue เหมือนกับลักษณะโคลงของศตวรรษที่ 16 อย่างไร
3. ข้อขัดแย้งใน The Collar คืออะไร ผลสรุปของโคลงบทนี้เป็นเช่นไร
4. อธิบายการเล่นคำว่า rest ใน The Pulley
5. มีความคิดหลักอะไรอยู่เบื้องหลังโคลงที่ชื่อ Love